

Випуск № 19 (1 вересня)

Вінниця – Львів – 2016 р.

ПЕРЕДМОВА

Електронна збірка видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». У 19 номері збірки розміщено казки чудового автора – Олега Шелепало. Також ви маєте можливість ознайомитися з народами, що проживають на Балканському півострові. Мандруй захоплюючим світом казок разом з нами – пізнавай лише найкраще!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

ПРОЕКТ «ДЕРЕВО КАЗОК»
(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – адреса ел. пошти.

Приєднуйтеся до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

ПРОЕКТ «КАЗКА»
(<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – **Тарас Амброз**.

ЗМІСТ:

Золота яблунька (білоруська народна казка)	3
Тарантул (Олег Шелепало).....	7
Як бідний чоловік гусей ділив (білоруська народна казка)	9
М'ячик (Олег Шелепало).....	11
Як Стецько з паном розмовляв (білоруська народна казка)	13
Будильник (Олег Шелепало).....	18
Лисиця, півень і одуд (македонська народна казка).....	20
Про хороброго метелика Хомка (Олег Шелепало)	24
Мишка Побіганка (словенська народна казка).....	28
Казка про казку (Олег Шелепало)	31
Яйце – ватажок (боснійська народна казка)	34
Чарівні таблетки (Олег Шелепало).....	40
Готамські мудреці (англійська народна казка).....	43
Дорога без кінця (Олег Шелепало)	45
Бабусин дідусь (англійська народна казка)	47
Незвичайне королівство (Олег Шелепало)	49

Золота яблунька

Жили собі дід та баба. І були в них дві дочки – дідова дочка і бабина дочка. Дідову дочку звали Галя, а бабину – Юля. Баба свою рідну дочку пестила, доглядала, а дідову в чорному тілі тримала й усе чекала причіпки, щоб зі світу її звести.

Пішов якимось дід на базар, купив бичка-третячка.

Прийшли додому та й каже дочкам:

– Пастимете його по черзі – одна день і друга день.

Погнала першого дня на пашу дідова дочка. Зла мачуха дала їй веретено й мішок куделі.

– Дивися,– каже,– щоб за день усю куделю спряла, кросни виткала, полотно вибілила й увечері додому принесла. А коли не зробиш – не жити тобі.

Вивела Галя бичка з хліва, погладила по шиї й погнала на пасовисько. Жене, а сама гіркими сльозами заливається.

Бичок питає:

– Дівчино-дівиче, руса косице, чого плачеш?

– Як же мені не плакати, бичечку? Наказала мені мачуха оцей мішок куделі спрясти, кросни виткати, полотно вибілити й увечері додому принести... Чи ж зроблю я за день отаку роботу?

– Не плач,– каже бичок,– жени мене на шовкову травицю, на свіжу росицю, там щось ми придумаємо.

Пригнала Галя бичка на шовкову травицю, на свіжу росицю. Наївся бичок, напасся, а потім і каже:

– Тепер поклади мені в праве вухо куделю й веретено. А сама хукни в ліве вухо й дивися, що буде.

Поклала Галя бичкові у праве вухо куделю й веретено, хукнула в ліве вухо й дивиться. Аж там куделя прядеться, кросни тчуться, полотно білиться й у сувій скочується...

Як усе було зроблене, дістала Галя готовий сувій полотна й весела погнала бичка додому.

Зла мачуха зустріла її на подвір'ї:

– Ну що, спряла куделю?

– Спряла,– каже Галя й подає їй готовий сувій полотна.

Мачуха аж за голову схопилася: таку роботу зробила її пасербиця!.. Прийшла черга гнати бичка бабиній дочці Юлі.

Узяла Юля дубець, жене та все стьобає бичка дубцем. Той побіжить сюди, побіжить туди. А Юля женеться за ним та кляне на чім світ стоїть. Бігала отак і веретено загубила. Пригнала бичка сяк-так на голий вигін. Поклала куделю, а сама спать лягла.

Прокинулася надвечір Юля, дивиться куделя в багно втоптана... Схопила дубець та заходилася бичка бити.

Дома мати питає:

– Ну, доню, зробила роботу!

– Та ні, – каже дочка. – Бичок винен. Через нього я веретено загубила, а потім ще він куделю мою в багно затоптав...

Розлютилася мачуха на бичка.

Пішла до діда й каже:

– Заріж, діду, бичка!

– Чи не здуріла ти, бабо? – здивувався дід. – Нащо нам його різати?

Тут баба як затупотить ногами, як кинеться на діда з кулаками.

– Коли не заріжеш, то я тебе геть прожену з твоєю дочкою!

Почула це Галя, побігла у хлів до бичка й слізьми залилася.

– Дівчино-дівце, руса косице, чого ти плачеш? – пита бичок.

Розказала йому Галя, що надумала зла мачуха.

– Не плач, дівчинко, – каже бичок. – Краще послухай, що я тобі пораю. Як заріжуть мене, візьми мою печінку й там золоте зернятко знайдеш. Посади те зернятко коло хати...

Галя так і зробила, як сказав бичок. Виросла із зернятка яблунька із золотими яблуками. Хто йде чи їде повз хату – усі не надивуються з тієї яблуньки.

їхав одного разу з війни молодий пригожий гусар. Побачив яблуньку й зупинився. Простяг руку до неї, щоб зірвати золоте яблуко. А яблунька – дзінь, дзінь, дзінь! і піднялась угору.

Побачила це у вікно Галя й каже мачусі:

Піду я зірву цьому пригожому гусарові яблучко...

А мачуха як затупотить на неї, як закричить. Схопила Галю та й посадила під корито, а в садок послала Юлю... Підійшла Юля до яблуньки, а та – дзінь, дзінь, дзінь! – і піднялась угору.

А тут якраз на подвір'ї півник ходив. Скочив на пліт і кукурікає:

– Ку-ку-рі-ку! Дідова дочка під коритом схована, а бабина хоче яблуко зірвати та за пана заміж вийти...

Почув це гусар, зліз із коня й пішов до хати. Знайшов там під коритом дідову дочку. Як глянув на неї, та й очей не може відвести: так вона йому до серця припала.

– Дівчино-дівце, – вклонився їй гусар, – нарви мені на пам'ять золотих яблук із своєї яблуньки.

Підійшла Галя до яблуньки – і всі яблука впали до її ніг. Зібрала вона їх у поділ, принесла гусарові. Підхопив гусар її, посадив на коня поперед себе та й повіз до свого дому.

Золота яблунька (білоруська казка)

Дома вони згуляли весілля й стали жити та поживати у згоді й злагоді. Народився в них син, та такий пригожий, що батьки ним не натішаться.

А тим часом зла мачуха не могла спати від заздрощів, що гусар не її дочку взяв, а дідову. І все думала, як її зі світу звести. Якось каже вона своїй дочці:

– Сходи, доню, до сестри в гості. Поклич її купатися та й утопи...

Послухала Юля матері, пішла в гості до сестри. Підмовила її купатися. А на річці й каже їй:

– Сядь ти, сестричко, на кладці, я тобі плечі помию.

Сіла Галя на кладці, а Юля пхнула її у воду й побігла.

Чекають Галю додому – немає. Малий син плаче, ніхто втішити не може. Узяла його нянька на руки, йде понад річкою, гукає:

– Галю, Галюсю, твоя дитина плаче, їсти хоче. Кури сплять, гуси сплять, один він не засне, матінку рідненьку жде...

І чує голос вона з води:

– Ой важко мені вийти до сина, камінь ноги підбиває, вода очі заливає...

Почув малий синок мамин голос та ще дужче заплакав.

– Ой іду, синочку, ой біжу, – озивається мати, – слухати плач твій, синочку, несила.

Вийшла мати з води, нагодувала сина, він і заснув. А сама назад пішла.

А назавтра сам батько взяв золоте яблуко й сина та й пішов до річки. Прийшов на берег і гукає.

– Галю, Галюсю, твоя дитина плаче їсти хоче. Кури сплять, гуси сплять, один син не засне, матінку рідненьку жде...

Почула мати синів голос і озивається:

– Ой іду, синочку, ой біжу, слухати плач твій, синочку, несила.

Вийшла на берег, нагодувала сина, він і заснув. Тоді чоловік дістав з кишені золоте яблуко й дав жінці. Як тільки вона надкусила те яблуко – то й опритомніла.

Зрадів чоловік, привів її додому. Стали вони знову жити добре й щасливо. А злу мачуху з її дочкою більше й на поріг не пускали.

Автор: білоруська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zolota-jablunka-biloruska-kazka.html>

Тарантул

Якось на одному узліссі з'явився страшний і кровожерливий павук Тарантул. Щодня він ловив і з'їдав тьму-тьмущу комах. Двійко його отруйних гачків-щелеп прокушували найміцніший панцир, від чого комаха миттю вмирала. Одним ударом Тарантул убивав великого джмеля. Міг убити навіть горобця, крота.

Відчуваючи свою всемогутність, павук наказав комашиному населенню щодня надсилати йому на обід по десять комах.

Сум та журба лягли довкіл. Кожного дня відправлялися на загибель нові й нові жертви.

Довго думали комахи, що їм робити, і, зрештою, вирішили порадитись із старим Жуком-Оленем.

Знаю я одного хороброго воїна, Калікурга, - мовив кохам Жук – Олень. – Це Оса-Калікург. Лише він здатен позмагатися з Тарантулом. Знайдіть його і приведіть до мене.

Хто суходолом, хто повітрям кинулися комахи навсебіч. Довго шукали Калікурга, і таки знайшли й умовили прийти до старого жука.

Войовнича постава воїна викликала повагу комах. Та замалий розмір сів сумніви: чи справді зможе він перемогти павука?

– Шановний Калікурже! – звернувся до нього Жук-Олень. – Страшна біда прийшла на нашу землю. Не дає нам жити ненажера Тарантул. І ми, знаючи твою хоробрість, просимо врятувати нас.

– Добре, – відказав хоробрий воїн. – Я вб'ю павука.

Тоді знову озвався Жук-Олень:

– Послухай Калікурже, мої поради. Бийся з павуком лише у відкритому полі, там він не такий страшний.

Калікург подякував жукові, полетів до нірки Тарантула і сів неподалік на землю.

– Гей, павуче, вилазь битися зі мною! – гукнув голосно.

Але Тарантул мовчав.

– Ану виходь, опудало восьминоге! – знову покликав Калікург.

І знову йому ніхто не відповів.

Тоді він підлетів ближче і зазирнув у нірку. А павук тільки цього і чекав. Підскочив і захопив сміливця своїми жахливими щелепами.

Тут й би кінець прийшов Калікургові, якби він не зумів одразу вирватися. Тарантул ще не встиг пустити в хід отруту.

Тим часом Тарантул наполовину висунувся з нірки й загрозово підняв смугасті жовто-коричневі лапи.

А Калікург несподівано підскочив, вхопив його за одну лапу й рвучко потягнув на себе.

Та павук тримався міцно. І якби Калікург одразу ж не відлетів, то був би в ту ж мить убитий.

Але Тарантул не повністю закрив собою вхід в житло, і цим скористався Калікург. Переборовши страх, хоробрий воїн кинувся вперед і проскочив у нірку мимо павука.

Опинившись позаду, він уже не боявся страшних щелепів – гачків Тарантула. Але й убити його звідси не міг. Тому почав виштовхувати павука з нірки. І як не пручався той, врешті вивалився на рівне місце.

Облетівши ворога, Калікург знову опинився навпроти. Павук загрозово звівся на чотири задніх лапи. А хоробрий воїн, раптово підскочивши, устромив жало Тарантулові в груди.

Дізнавшись про смерть Тарантула, комахи святкували три дні і три ночі. Вшановували Калікурга, а водночас і Жука – Оленя за його мудрі поради.

Марчук Артем, 10р. викл. Зеленська Н.А. ХДШОтаДПМ

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleg-shelepalo/tarantul.html>

Як бідний чоловік гусей ділив

Жив собі один бідний чоловік. Зиму сяк-так перебивався. А настала весна – хоч зуби на полицю клади. Одна гуска залишилася, та й та худа.

– Занесу, – каже чоловік жінці, – я цю гуску панові. Може, він дасть за неї трохи жита. А там лобода виросте – як-небудь переб'ємося до нового хліба.

– Добре, – відповідає жінка, – неси. Нам з гуски мало користі: без хліба і м'ясо не їда.

Зарівав бідний чоловік гуску, обскуб і приніс до пана.

– Що хочеш за неї? – питається пан.

– Дорого з пана не візьму, відповідає чоловік. – Даси корців зо два жита...

Пан подумав: гуска хоч і худа, але недорогога.

– Ну добре, каже, куплю твою гуску. Але поділи ти її на мою сім'ю.

– А яка в пана сім'я? – питається чоловік.

Я, пані моя, два синки і дві дочки.

Чоловік подумав і каже:

– Пан – голова сім'ї, панові й виділимо голову. Пані – перша після пана особа – їй нехай шийка буде. Синки підростуть трохи та й підуть топтати батьківські доріжки – їм нехай будуть ніжки. А дочкам – по крилу, щоб хутчій заміж з дому вилітали.

– А решту кому? – питається пан.

– А решту мені за те, що поділив, – відповів чоловік.

– Ну й хитрий же ти, чоловіче! – дивується пан. – Вдало поділив. Нічого не скажеш.

Віддав пан чоловікові гуску і ще мішок жита на додачу.

Іде чоловік додому, посвистує.

Довідався про це його сусід, багатий чоловік. Схопив він під пахви цілих п'ять відгодованих гусей і – до пана.

– Ось, каже задихавшись, – приніс тобі, пане, п'ять гусей. Дай мені за них п'ять мішків жита.

Пан каже:

– Добре, дам тобі п'ять мішків жита. Але поділи ти цих гусей на шість душ моєї сім'ї.

Ділив, ділив багатий чоловік гусей – нічого не виходить.

А тут якраз недалеко бідний чоловік проходив. Пан покликав його.

– Поділи ти цих гусей, – каже, – на шість душ моєї сім’ї. Бо твій сусід зовсім нетямущий – не може поділити п’ять гусей на шість душ.

Подумав бідний чоловік і питається в пана:

– Чи вірить пан у святу трійцю?

– Аякже! – відповідає пан. – Хіба ж я не католик?

– Ну, то будемо ділити. Пан, пані й гуска – свята трійця. Два панських синки й гуска – ще одна свята трійця. Дві панських дочки й гуска – третя свята трійця. А я і дві гуски – також свята трійця.

– Ну, бачиш, – каже пан до багатого чоловіка, – як треба ділити?

Віддав пан бідному чоловікові дві гуски, а багатого вигнав.

Автор: білоруська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jak-bidnij-cholovik-gusej-diliv-kazka.html>

М'ячик

Жив собі м'ячик – великий пустун і розбишака. Цілісінький день нічого не робив, тільки заважав усім та жартами недобрими допікав.

Якось М'ячик вийшов на прогулянку. Прямує собі доріжкою, аж бачить – у піску копирсається маленька Лопатка.

– Що ти робиш? – зупинився М'ячик.

– Будую місто, – відповіла Лопатка. – Ось і вежа одна вже готова.

М'ячик побачив високу піщану споруду і стрибнув просто на неї:

– Гоп – ля!

І,

сміючись,
подався далі.

Раптом
зустрів
Пензлика. Той
щось старанно
малював на
великому
аркуші паперу.

– Що ти
малюєш? –
підкотився до
нього М'ячик.

– Хіба не
бачиш? Закінчую картину.

Бешкетник знову не втримався і скочив на папір:

– Гоп – ля!

І посеред картини залишилася велика чорна пляма.

Ледве встиг М'ячик утекти від розлюченого Пензлика, коли дивиться – Молоточок вистукує по дощечці.

– Навіщо ти стукаєш?

– Забиваю цвяхи.

Розбишака одразу стрибнув і вибив у нього цвях.

Шмурікова Марія, 11р. викл. Боднарчук-Павлович Н.І. ХДШОтаДПМ

– Гоп – ля!

... Але сам утекти не встиг. Потрапив просто під удар.

– Ба – бах!

І розлетівся М'ячик на дрібні клаптики.

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleg-shelepalo/myachyk.html>

Як Стецько з паном розмовляв

Жив колись один пан, та такий лютий, що біда: ніхто не міг йому догодити, всі його боялися, як чорта. Бувало, прийде до нього хтось що-небудь просити, а він як гаркне: «Що скажеш?» – то той з переляку й своє прохання забуде.

– Нічого, паночку, усе гаразд, – відказує бідолаха трясучись.

– А після гаразд що?

– Не відаю, паночку...

– На стайню його, лайдака! – сичить пан. – Усипати йому різок, щоб більше сюди не ходив!

Інакше той пан і не вмів з людьми розмовляти. І люди боялися з ним говорити, бо щось скажеш не так, не по шерсті, – до смерті засіче.

Якось грав пан у карти і виграв у сусіднього пана маєток. Було це весною. Зібрався пан оглядати свій новий маєток.

Як поїхав, то й лишився там на все літо: дуже ж йому сподобався новий маєток. Правду-бо кажуть, що нове сито на кілочку висить, а старе під лавою лежить.

Тим часом у старому маєтку скоїлося велике лихо: «Як же, – думає економ, – сказати панові про це?» Сам їхати до нього боїться. Надумав він послати кого-небудь із челяді. Та нема охочих. Кому кортить дістати зайвих різок?

А жив там один чоловік. На вигляд так собі – недотепа, зате на язик гострий: за словом у кишеню не полізе. На ім'я він був Степан, але всі звали його просто Стецько. Малий, бач, він був на зріст і щуплий.

Прочув Стецько, що економ шукає посланця до пана, прийшов до нього й каже:

– Пошліть мене я умію з паном говорити.

Радий економ, мало не цілує Стецька. Дав йому хліба, сала, цілу жменю мідяків і вирядив у дорогу.

Йде Стецько, мідяками побрязкує, жодної корчми не минає.

Довго йшов він чи недовго, приходять нарешті до нового маєтку. Хотів Стецько просто до панського будинку йти, та лакей спинив:

– Ти чого тут, волоцюго, вештаєшся!

І нацькував на нього собак.

Стецько вийняв з торбини шматок хліба, кинув собакам. Вони й перестали гавкати. Тоді Стецько знов підійшов до ганку.

– Що тобі треба? – кричить лакей. – Тут сам пан живе!

Стецько вклонився лакеєві й каже:

– А мій паночку, а мій дороженький, оце ж мені й треба цього сам-пана. Я прийшов до нього з старого маєтку.

Лакей пом'якшав.

– Гаразд, – каже, – я скажу панові про тебе. Але скажи ж ти мені, звідки ти відаєш, що і я – пан.

– Гм, – хитро кашлянув Стецько, – бачу: ти пан не пан, а так собі підпанок, бо в тебе лоб низький, ніс слизький, от і видно, що лизав панські миски.

Розгнівався лакей, схопив Стецька за комір та ну штурхати. Побачив це пан із вікна і гукнув лакея до себе.

– Що там за хлоп? – питає пан лакея.

– Та волоцюга якийсь із старого панського маєтку, – відказав лакей і низько вклонився панові.

Пан згадав, що давно не був у старому маєтку.

– Поклич його сюди, – звелів він лакеєві.

Побіг лакей кликати Стецька, а той вийняв капшук, набив люльку тютюном і заходився вогонь кресати. Викресав вогню, запалив люльку. Курить та попльовує на чистий панський ганок.

– Йди в покої, тебе пан кличе! – кричить йому лакей.

– Не трясця пана трясе, відказує Стецько і покурює собі люльку.

– Та мерщій же ти! – сердиться лакей. – Пан тебе різками засіче...

– Не засіче! Ось докурю люльку, тоді й піду.

Чекав, чекав пан Стецька, не дочекався. Кличе знову лакея:

– Чому хлоп не йде?

– Люльку, пане, курить.

Пан розгнівався:

– Жени його сюди.

Стецько докурив люльку, вибив із неї попіл, сховав за пазуху і лише тоді поволеньки посунув до панських покоїв. Лакей біжить попереду, відчиняє Стецькові двері, мов панові.

Як Стецько з паном розмовляв (білоруська казка)

Увійшов Стецько до пана та й закашлявся після міцного тютюну. Кашляє, а пан жде, тільки сердито очима зиркає. Відкашлявся якось Стецько і каже:

– Добридень, паночку.

– Що скажеш? – супиться пан.

- Усе гаразд, паночку.
- А після гаразд що?
- Та ось, паночку, прислав мене економ: панський ніжик зломився.
- Який ніжик?
- Та, мабуть, той, яким панові пера застругували.
- Як же його зломив?

– Кажуть же, пане, що без начиння і постола не сплетеш. А всяке начиння в роботі псується. Отак і панський ніжик. Хотіли панові на чоботи здерти з гончака шкуру, взяли ножика. Але на панському гончакові дуже міцна шкура була. Ну, ніжик і зломився.

– Якого гончака? Що ти мелеш, лайдаку? – закричав гнівно пан і хотів уже наказати челяді, щоб забрали Стецька на стайню і всипали різок. Але Отецько веде далі:

– Панський гончак – це той самий, може, пан пам'ятає, що вскочив був у криницю, а Микиту послали витягати, і він утопився там. Еге ж, той самий гончак, що пан любив його брати на лови. Здається, коли не помиляюсь, пан віддав за того гончака сусідньому панові трьох мужиків...

- Що ж, мій кращий гончак здох?
- Здох, пане.
- А чого ж він здох?
- Конини об'ївся, то зразу й ноги витяг.
- Якої конини?
- Та з жеребця.
- Якого жеребця?
- Панського буланого жеребця, з лисинкою.

- Що ж, і він здох?
- Здох, пане. А шкода, добрячий жеребець був.
- О, я нещасливий!
- Е, пане, чого дуже хвилюватись. Уже ж відомо, коли лошатко родиться з лисинкою, то воно або здохне, або його вовк із'їсть.
- А чого ж здох жеребець?
- Підірвався, мабуть.
- Що ж на ньому возили? Швидко їздили, чи що?
- Та ні, пане, на ньому не їздили, він завше на стайні стояв.
- То чому ж?
- Воду, пане, возили.
- Але ж нащо була та вода?
- Люди ж кажуть, паночку, що як топишся, то й за бритву схопишся. Як загорівся свинарник, то економ наказав і на жеребцеві воду возити.

- Що ж, і свинарник згорів?
 - Згорів, пане.
 - Як же він зайнявся?
 - Бачиш, пане, він стояв близько обори, то від неї і зайнявся.
 - То і обора згоріла?
 - Згоріла, пане, як свічка.
 - Чого ж вона зайнялася?
 - Оцього, паночку, добре не відаю: чи від хліва, чи, може, від покоїв.
 - О, то й покої згоріли?
 - Згоріли, пане, дотла, от. мовби хто язиком злизав.
 - І весь двір згорів?
 - Увесь, пане: чисто, гладко, хоч ріпу сій.
- Схопився пан за голову та божкає.
- Але чого ж загорілися покої? – знов питає пан Стецька.
 - Од свічок, пане.
 - Для чого ж палили свічки?
 - Ну як же, пане, звісно, завше свічки палять, як хто помер.
 - Хто ж там помер?
 - Вічний супокій, щоб їй на тім світі легко тикнулося, – пані померла.
 - Що, що ти кажеш?.. Пані померла?!

Почувши такі новини, пан звалився з крісла, а Стецько закурив люльку та й подався собі додолу.

Автор: білоруська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jak-stecko-z-panom-rozmovljav-kazka.html>

Будильник

У Василька в кімнаті жив великий червоний Будильник з тендітним білим капелюшком. Своім дзвіночком Будильник радісно повідомляв хлопчика про початок кожного нового дня.

Але Василько не любив свого Будильника. Завжди щосили бив його по капелюшку, примушуючи замовкнути.

Одного вечора хлопчик засидівся біля телевізора аж до опівночі. Коли ж уранці його розбудив дзвінок, він неабияк розсердився і кинув у Будильника подушкою.

Той упав і цього разу образився так, що більше не захотів служити такому жорсткому господареві.

– Зламався, – байдуже мовив Василько, не почувши звичного цокання, – треба здати в ремонт.

Та навіть годинникар не зміг примусити Будильник запрацювати знову. Все наче справне, а стрілки ані руш.

Василько почав запізнюватися у садочок, за що його часто сварила вихователька.

Так минув тиждень. Того дня Василько пішов у гості до бабусі і розповів їй історію з Будильником.

– Ай-я-я, ти дуже образив його, – похитала головою бабуся. – А Будильник же був тобі другом.

– Але я вже все зрозумів і хочу помиритися з ним, – мовив хлопчик.

– Якщо ти справді все зрозумів, то будь тепер лагідний і терплячий з Будильником. Лише так зможеш повернути його дружбу.

Василько послухався бабусю. Прийшов додому, перш за все витер з Будильника пилуку, чого ніколи не робив раніше. Потім акуратно поставив на найпочесніше місце в кімнаті, тобто, на свій стіл.

Майже одразу почулося рівномірне цокання.

– Він пробачив мені! – зрадів хлопчик.

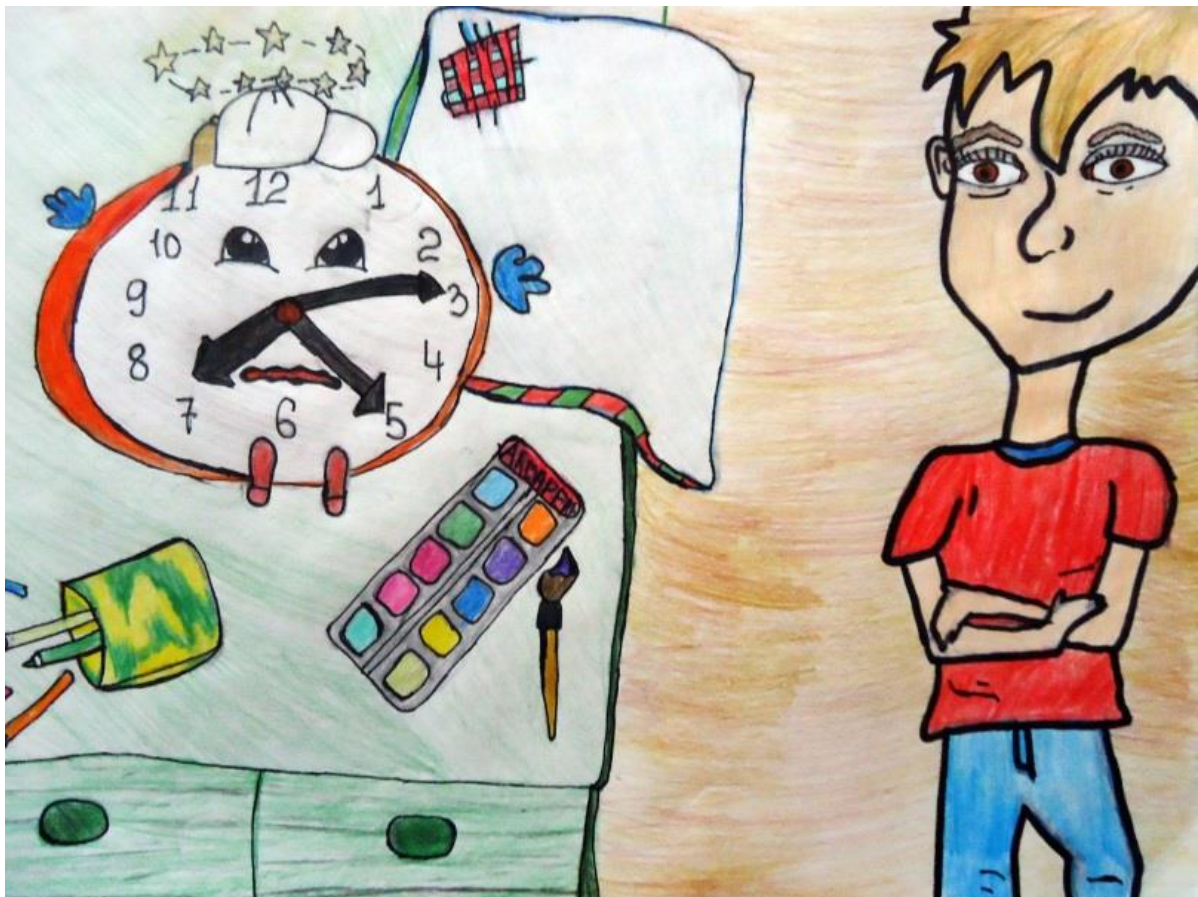
Тоді накрутив Будильника на сьому ранку і спокійно заснув...

Дзвіник пролунав несподівано. Василько схопився на ноги, але побачив, що на годиннику всього лише третя година ночі.

Схопив подушку, щоб кинути в Будильника, та вчасно згадав застереження бабусі. Тому тільки легенько натиснув на білий капелюшок, вимкнувши дзвінок.

Будильник тієї ночі дзвонив ще кілька разів раніше, ніж треба. Він наче дражнив Василька: “Тобі не подобається? А що відчував я, коли ти мене ображав?”

Та хлопчик витримав це випробування, і, врешті – решт, подружився з Будильником назавжди. Він більше не запізнявся у садочок і ніколи не сердився на свого веселого дзвінкого друга.

Кащина Валерія, 11р. викл. Боднарчук-Павлович Н.І. ХДШОтаДПМ

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oleg-shelepalo/budylnyk.html>

Лисиця, півень і одуд

Якось лисиця, зголоднівши, пішла на полювання. Ходила по горах, але нічого не впіймала. Тоді спустилася вниз до села. Почула кукурікання півня і почала підкрадатися до курей. Але півень ще здалеку помітив її й гукнув курям, щоб вони скоріше тікали додому, а сам вискочив на дерево, аби знати, куди кума лисиця піде.

А кума лисиця побачила, що ні силою, ні спритністю нічого не вполює, вдалася до хитрощів. Підійшла ближче до дерева, на якому сидів півень, закотила побожно очі під лоба й стала ніби пастися. Скубе траву й примовляє: «Ох, який же смачний сніданок!»

А півень дивився згори на лисицю й не міг надивуватися, що це з нею сталося. Далі не витерпів і запитав:

– Кумо лисице, що це ви робите? Якась ви не така, як завжди. Вас не впізнати.

– Так, брате півнику, ти правду кажеш: я не така, як була раніше. Тепер я зовсім змінилася. Ось уже чотирнадцять днів я м'яса й не пробувала, все травою харчуюся. Вирішила я по правді жити, нікому не чинити ніякої кривди. А це ось іду на прощу старі свої гріхи замолювати. Та ще подумала все-таки завернути до вас, попрощатися з курками і з тобою, любий брате півнику. Коли щось не так було між нами, то пробач і не май за це зла на мене. А може, й ти, півнику-брате, підеш зі мною? Бо за ким гріхи не водяться? А скільки їжі всякої по дорозі: один ячмінь візьми – кожна зернина мов кизилова ягідка. І не голодуватимеш, і святим станеш.

Від тих солодких лисячих слів дурний півницько зовсім крила розвісив. Повірив кумі лисиці та й стрибнув униз.

– А може б, ти, брате півнику, і кого з курок покликав з собою.— не

вгавала кума лисиця.— Бо чого б і їм своїх гріхів не спокутувати та не стати святими. Гукни-но, брате, їх. А за харчі нехай не турбуються: усім знайдеться що їсти і пити. Скільки душа їхня забажає.

Повірів півень лисиці і почав скликати курей. А кури – яка виставить дзьоба з двора і побачить лисицю, то так і назад тікає. Злякалася лисиця, що й півень ще, чого доброго, передумає з нею йти, та й каже:

– Ат, ще з курми клопоту не мали. Ходімо самі, а вони хай сидять собі у своєму курнику. Від сідала до порога – ото й уся їхня дорога.

І мерщій підхопила півня під крило та й повела його на прощу. Проходили вони якраз біля сільського кладовища, а там одуд на дереві сидів. Побачив він лисицю з півнем під пахвою та й каже їй:

– Добрий день, кумо лисице! Здобич несеш? Гарного півня спіймала, добрий обід діткам твоїм буде.

А лисиця на те:

– Ай-ай-ай, брате одуде. І як твій язик повертається таке казати? Я й на гадці чогось поганого не мала. Хіба ти не бачиш, що я на прощу йду. І півень зі мною. Уже чотирнадцять днів я й на зуб ніякого м'яса не брала, усе травою живу. Ось глянь: як пасуся. І ти, брате одуде, ходи з нами, гріхи свої замолиш і святим станеш.

Півень підтвердив, що все це правда і що він теж іде на прощу. І одуд вирішив приєднатися до них. Але, не зовсім довіряючи лисиці, трохи відстав од них і йшов позаду.

Ішли вони так, ішли та й підійшли до лисиччиної хати. От лисиця й каже:

– Завернімо до мене, пообідаємо на дорогу, відпочинемо трохи і рушимо далі, як надумали.

Послухали півень та одуд лисицю, пішли до неї до хати. А лисиця клац двері на замок, схопила півня, зарізала й з'їла. І до одуда. Зрозумів одуд, що лисиця тільки вдавала, ніби йде на прощу й не їсть м'яса, та й став проситися, щоб вона його відпустила:

– Кумо лисице, скільки того наїдку з мене: пір'я та кістки. От я тобі приведу квочку з дванадцятьма курчатами – справжній бенкет буде. А яке куряче м'ясо, особливо куряче, солодке та смачне – не те. що моє чи навіть півняче!

Як почувала таке лисиця, то й відпустила одуда. Випурхнув одуд на волю й подумав собі: «Ух, негідниця! Отак чесних птахів дурити: м'яса не їм, на прощу йду! Я покажу тобі прощу. Заплатиш ти мені за свою брехню, розбійнице!»

Полетів одуд на кладовище, сів на дерево й почав думати, як провчити підступну лисицю. Коли глянув униз: під деревом шолудивий пес лежить. Розбудив він пса і питає його:

– Чи не хотів би ти, брате, зловити лисицю? Я покажу тобі до неї дорогу.

– Чом би не хотів, – відповідає пес, – та не можу: хворий я. Не те що бігати – ходити не маю сили. З голоду мушу вмирати. То куди вже мені за лисицею гнатися!

Полетів одуд далі. Коли дивиться: чоловік везе олію в глеках. Сів одуд на глек і почав тріпотіти крилами, ніби піднятися не має сили. «Ото буде гарна забавка дітям», – подумав собі чоловік і сягнув рукою по пташку. А одуд перестрибнув на інший глек. Чоловік знову шарпнувся – сюди, туди, а пташка все йому з-під рук випурхує. Розсердився нарешті чоловік, обернув пужално товщим кінцем та як розмахнеться – хотів прибити капосну пташку. Але одуд не дурний чекати, щоб його вдарили, – він зірвався з глека, а чоловік лусь по глекові пужалном – глек надвоє так і розколовся, потекла олія на землю.

Тоді повернувся одуд до пса і сказав йому, щоб він скоріше вимазався олією – то полегшає йому і він зможе бігати. Пес так і зробив: вимастився олією – і йому полегшало, але він ще не мав сили бігти, бо зовсім охляв з голоду.

Треба було спочатку нагодувати його. І одуд став розглядатися, де б дістати їжу. Аж побачив жінку, яка несла пирога в кошику на голові, а перед нею біг хлопчина років чотирьох. Одуд сказав псові, щоб він ішов назирці за жінкою і мерщій хапав пирога, коли вона поставить кошик на землю. А сам він упав перед хлопчиною, ніби ще не вмів літати. Хлопчик тільки нагнувся, щоб схопити пташку, одуд перелетів трохи далі. Хлопчина підбіг, але пташка ніяк не давалася йому в руки. І він заплакав:

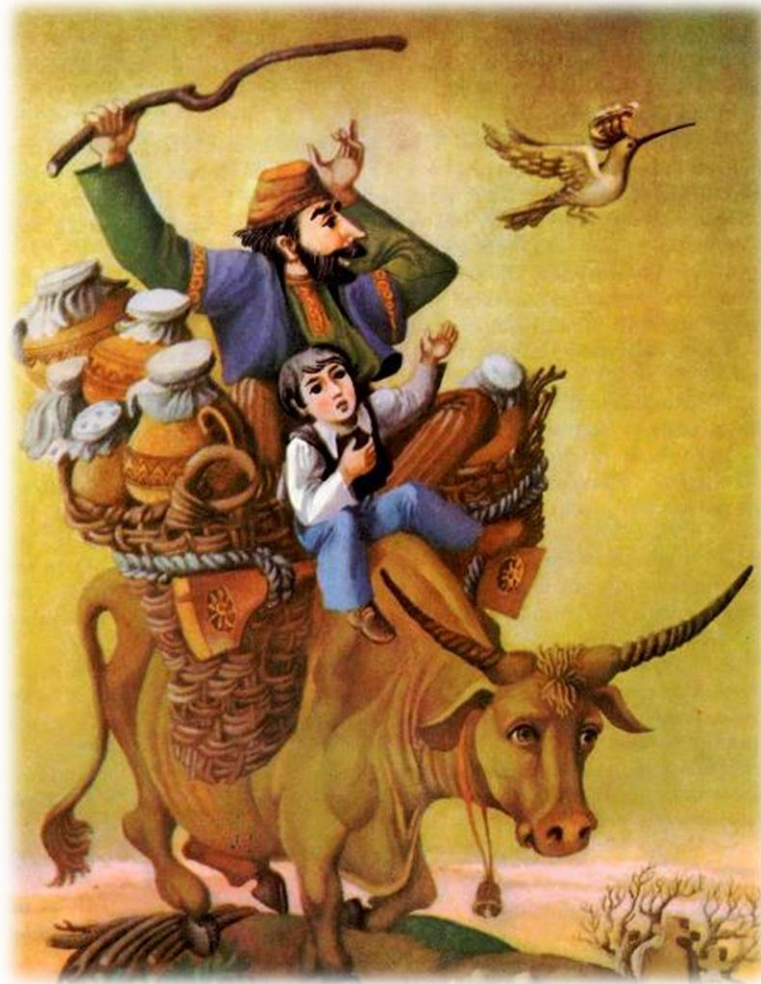
– Мамо, я хочу одудика! Злови мені одудика! Мамо, злови!

Жінка спочатку не звертала уваги на хлопчичове скімлення, але потім таки поставила кошик з пирогом на землю й кинулася за пташкою. А одуд, волочачи крильця, перелітав усе далі й далі, доки пес не з'їв усього пирога.

Тоді одуд повів пса до лисиччиної хати. Постукав у двері й каже:

– Кумо лисице, я тобі привів квочку з дванадцятьма курчатами.

Вискочила лисиця зі своєї хати, щоб поласувати молодою курятиною, а тут пес хап її й роздер. Одуд узяв собі лисячий хвіст і пошив з нього шапочку на голову. І до сьогодні одуди носять на голові лисячий хвостик.

Автор: македонска народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/lisicja-piven-odud-makedonska-kazka.html>

Про хороброго метелика Хомка

Жили собі два метелика, Хомко та Хомочка, які дуже любили одне одного. А якими гарними вдалися – й не передати. Їхні великі темні крильця були оправлені світлими смужками, ще й із кожного боку світилися ліхтариками по два червоних очка з синіми зіницями.

Якось увечері, коли метелики весело гралися, їх помітив старий ворон Каракар. І так йому сподобалась Хомочка, що він надумав її викрасти.

Олешук Дарина, 10р. викл. Залевська М.Ю. ХДШОтаДПМ

Тож однієї, вже полудневої пори, ворон прилетів до хатки, в якій жили метелики. Вони саме спали, бо ж любили літати лише у вечірніх сутінках.

Каракар тихо прокрався в хатку, схопив Хомочку і знявся в повітря. Та хоч як міцно спав Хомко, але небезпеку відчув.

Прокинувшись, одразу кинувся навздогін. Щосили махав крильцями, аби не відстати од злодія.

Та ось ворон приземлився під товстелизним дубом з великим темним дуплом.

Хомко тієї ж миті навздогнав Каракара. Але ворон махнув крилом і хоробрий метелик впав на землю.

– Ти убив його! – скрикнула у відчаї Хомочка. – Убий тоді і мене!

– Заспокойся, красуне. Житиме твій Хомко! Я всього лиш віднесу його в таке місце, звідки він ніколи не вибереться. А ти поки що поспиш.

Ворон махнув крилом, і Хомочка впала поруч із своїм коханим. Каракар відніс її в дупло і, підхопивши Хомка, полетів туди, куди дорогу знав лише він...

Очунявши, метелик роззирнувся, але доквіл була така п'тьма, що й лапок своїх не побачиш. Спробував вилетіти, та, пурхаючи, щораз натикався на глуху стіну. Зморений, сів на землю і зажурився:

– Загину я тут. Не дочекається мене Хомочка.

Та раптом до нього долинув тоненький знайомий запах. Зрадівши, метелик полетів просто на нього. І невдовзі вилетів із страшного лабіринту, в якому залишив його Каракар.

Коли ворон побачив, що Хомко повернувся, страшенно розлютився.

– Як тобі вдалося сюди дістатися? – накинувся на метелика. – Звідти ще ніхто не виходив живим.

– Не твоє діло злодюго, – відповіла той. – Негаймо відпусти Хомочку.

– Ще чого... А от як ти знайшов вихід, я таки зараз почую. Ворон махнув крилом, і Хомко відчув, що мовби занурюється в білий густий туман.

Гончарук Ольга, 10р. викл. Залевська М.Ю. ХДШОтаДПМ

– Ну, що тобі допомогло прилетіти сюди? – запитав Каракар.

Метелик не міг опиратися злим чарам.

– Я прилетів на запах, – проти своєї волі вимовив він. – По ньому я завжди можу знаходити Хомочку.

– Кар – кар – кар! – зареготав ворон. – Тепер я знаю, як позбутися тебе.

Він ухопив Хомка і полетів цього разу в інший бік...

Прочумався метелик в густих заростях матіоли. Запах від квітів стояв такий, що в Хомка запаморочилась голова.

Каракар сподівався, що звідси метелик нізащо не знайде дороги до нього. До того ж, хитрий ворон навмисне летів проти вітру.

Спершу Хомко розгубився. Його вусики нічого не вловлювали, крім запаху матіоли. Та враз вітер змінився, і метелик стрепенувся. Ні, ні, він міг побожитися, що його стривожив не запах. Неясне відчуття йшло не від вусиків, а від серця. Певно, то вітер приніс із собою страждання Хомочки, яка чекала й усе ще сподівалася побачити коханого.

Хомко полетів назустріч вітрові. А коли поле закінчилося, відчув і запах, якого так шукав.

Цього разу метелик спершу зачекав, поки ворон вирушить з дому. Потім підлетів до дупла і з жахом побачив, що всередині палає багаття.

– Я тут, мій коханий, – почув сумний голос Хомочки, – але Каракар, коли відлітає, завжди розкладає вогонь. Я ніколи не зможу звідси вийти.

Бондар Даша, 10р. викл. Залевська М.Ю. ХДШОтаДПМ

Та Хомко хоробро кинувся на полум'я, чимдуж махаючи крилами, і, хоч мало їх не обпалив, все-таки вогонь загасив.

Із хвилини на хвилину міг з'явитися Каракар, тому метелики негайно полетіли додому.

І справді, не встигли й лісу дістатися, як помітили, що ворон їх наздоганяє.

– Він знову забере мене до себе! – зойкнула Хомочка.

Сугай Валерія, 9р. викл. Зеленська Н.А. ХДШОтаДПМ

– Не бійся, – не розгубився Хомко, – лети за мною.

Метелики миттю шугонули під невеликий кущ. А ворон покружляв довкола і зник.

Та щойно Хомко з Хомочкою злетіли, як він знову кинувся навздогін.

– Ой! Наздоганяє! – знову занепокоїлась Хомочка. – Подивися –

жодної травинки, лише чорна земля.

– Якщо сядемо і стулимо крильця, – розважив Хомко, – то ворон може й не побачити нас.

Так вони і зробили. А Каракар, не помітивши їх, пролетів мимо.

На щастя, метеликам було вже зовсім недалеко додому. І, хоч ворон знову угледів їх, вони встигли залетіти в хатку й міцно зачинити за собою дверцята.

Каракар політав трохи довкола, покарвав та й забрався, зрештою, геть.

А метелики знову зажили у щасті та радості.

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleg-shelepalo/pro-horobroho-metelyka-homka.html>

Мишка Побіганка

Мишка Побіганка підмітала хату і здибала в смітті гріш. За нього купила собі горнятко. Увечері залізла в нього й лягла спати. А надворі було дуже холодно, заморозок упав на землю. І раптом серед ночі Мишка Побіганка збудилася: хтось настирливо стукав у двері її хатинки.

– Хто там? – запитала Мишка Побіганка.

– Це я, лисиця, – почувся знадвору тонкий жалібний голосок. – Ох, Мишко Побіганко, уклінно прошу тебе, впусти мене до своєї хатинки, бо тут розгулялась буря й притискає мороз. Замерзну, якщо не візьмеш мене до себе!

Але Мишка Побіганка не поспішала відчиняти дверей.

– А що ти вмієш робити? – запитала вона.

– Я кравчиня, – відповіла лисиця.

Мишка Побіганка впустила лисицю до горнятка, і вони лягли спати. Ще не встигли на другий бік перевернутися, як знову хтось заgrimкотів У двері.

– Хто там? – запитала Мишка Побіганка.

– Ох, Мишко Побігайко, це я, вовк, умілий різник. Благаю, впусти мене, бо надворі зірвався крижаний вітер, паморозь випала. Задубію тут.

– Якщо ти вмієш бодай щось робити, то заходь до нас, – промовила Мишка Побігайка, відчинила двері й впустила вовка до себе в горнятко.

Тільки заснули, аж тут знову хтось гупає в двері:

– Мишко Побіганко, будь ласкава, відчини мені. Надворі страшна холоднеча, пронизливий вітер з ніг збиває. Зглянься наді мною, ведмедем, бо пропаду я тут.

– А що ж ти вмієш робити? – запитала його Мишка Побіганка.

– Я пасічник, – відповідає ведмідь.

– Тоді заходь. – І Мишка Побіганка навстіж відчинила перед ним двері.

Щойно вмостилися спати, коли знову хтось затарабанив у двері. «Сьогодні всю ніч не буде спокою», – подумала собі Мишка Побіганка. А знадвору вже чулось благання:

– Мишко Побіганко, ласкаво прошу, впусти мене до своєї хатки, бо вуха відмерзають у мене.

– Хто ж ти і що вмієш робити? – запитала господиня.

– Я заєць. Чоботи вмію шити, швець я, – відповів довговухий.

І зайцеві теж знайшлося тепле місце в горнятку. Зайшов він до хати і, щасливий, задрімав у кутку. А Мишка Побіганка шмигнула під ковдру. Тільки-тільки склепила очі, щоб додивитися перерваної сон, як знову загрюкали в двері. Розсердилася Мишка Побіганка: і поспати спокійно не дадуть! Тим часом надворі хтось мало не плакав – просився:

– Мишко Побіганко, змилосьердсья наді мною, впусти мене до хати, бо тут стужа нестерпна, сивий мороз. Ноги залякли в мене.

Виявилось, що то був дикий козел-сарнюк. Він умів дрова рубати, був, отже, дроворубом. Мишка Побіганка впустила його до хатини. І нарешті всі заснули солодким сном.

Наступного ранку Мишка Побіганка дала кожному роботу. Той чоботи шив, той дрова колов, той м'яса розстарався, а пасічник-ведмідь аж три вулики з медом приніс. Наварили вечері, повечеряли добре, медом закусили, а який мед лишився, то в горщик його вилили та поставили на кухні, й самі полягали спати.

Тільки задрімали, аж лисиця раптом заойкала:

– Ой, живіт у мене болить.

Мишка Побіганка почула таке та й каже:

– Піди на кухню, завари собі чаю з ромашки.

Лисиця встала й пішла на кухню. Побула там якийсь час і вернулася назад.

Тількн-но всі почали засинати, лисиця знову застогнала і доти охкала, доки Мишка Побіганка не сказала їй піти на кухню й заварити собі чаю з ромашки. Лисиця тричі так ходила на кухню запарювати чай.

Але насправді живіт у неї не болів і вона не заварювала чаю. Річ у тім, що лисиця бачила, де Мишка Побіганка ставила мед, який залишився од вечері то вона його тихцем і з'їла, ще й горщик вилизала. Та й заснула солодким сном.

Вранці Мишка Побіганка знову дала всім роботу, а лисиці сказала:

– Кравчине, ти вночі була хвора і не могла спати, то ще полеж собі, виспись добре.

Тим часом на кухні зчинилася сварка.

– Це ти вилизав мед!

– Не я, а ти!

Довго так сварилися. Нарешті Мишка Побіганка сказала:

– Злодій не міг бути чужий; ніхто інший не знав про мед, та й ніхто не міг зайти до хати, бо двері були замкнуті.

Щоб вивести злодія на чисту воду і зняти підозру з усіх, вовк запропонував таке:

– Ляжмо всі горілиць, розкриймо роти і так лежімо на сонці. Хто з'їв мед, у того, коли сонце пригріє, почне він канати з рота.

Усі полягали біля горнятка на траві та й поснули. Тільки лисиця не спала, бо була винна. Мед, справді, почав капати в неї з рота на землю. Вона швиденько втерлася, а натомість вимазала медом зайця, який спав коло неї. І після цього спокійнісінько собі заснула.

Збудив її галас. Це пробудилися звірі й побачили, що в зайця мед витікає з рота. От і накинулися вони гуртом на нього, хтось навіть ударив його. А заєць тоді – тікати. Усі помчали за ним. У горнятку залишилася тільки Мишка Побіганка.

Так з того часу заєць, аби лиш побачив де-небудь лисицю, чи вовка, чи ведмедя, то й тікає від них.

Автор: словенська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/mishka-pobiganka-slovenska-kazka.html>

Казка про казку

Якось семирічному Миколці подарували Казку. І була та Казка не проста, а чарівна. Хто її прочитає, стає добрішим і кращим.

Та хлопчик лише переглянув малюнки книжечки і відклав у бік. Вирішив прочитати пізніше.

Через кілька днів йому подарували настільний футбол, і він закинув Казку в іграшкову шафу.

– Ой! – скрикнула вона, боляче вдарившись.

– Хто тут? – озвався хрипкий голос.

– Це я, чарівна Казка. Хто мене прочитає, стає добрішим і кращим. А ти хто?

– Я – безколісний автомобіль Гуркотун.

– А чому ти тут опинився?

– Поки був справний, мовив автомобіль, хлопчик грався зі мною. Потім відлетіли колеса, і я потрапив у шафу.

Казка зітхнула:

– У мене схожа історія.

Миколка тільки

мої малюнки переглянув. Сьогодні ж у нього з'явилася нова іграшка, і я взагалі стала непотрібною.

Казка роздивилася довкола і побачила в шафі багато інших іграшок. Були тут поломані автомобілі, літаки, розкидані солдатики, деталі конструктора.

– От якби хлопчик прочитав мене, – засумувала Казка, – все було б по іншому.

– А ти примузь його своїми чарами, – запропонував хтось із темряви.

Кобяшева Дарія, 9р. викл. Зеленська Н.А. ХДШОтаДПМ

– Не можна, це він повинен зробити сам.

Тоді іграшки спільними зусиллями відхилили двері, і Казка сковзнула на підлогу.

У цей час до кімнати ввійшов Миколка, здивувався і цього разу закинув Казку в найдавший куток шафи.

Пролунав дзвінок. Хлопчик побіг відчиняти двері.

– Матері немає? – запитала з порогу сусідка. – А я хотіла залишити у вас Наталочку. Може хай побуде з тобою годинку?

– Залишайте, – знехотя мовив хлопчик.

Він завів дівчинку до кімнати, а сам дістав футбол.

Наталочка присіла на стільчик і почала з цікавістю роздивлятися довкола.

У шафі заворушилась чарівна Казка.

– Ану, випустіть мене ще раз.

Іграшки знову відхилили дверцята. А Наталочка це помітила і підійшла до шафи...

Миколка продовжував грати у футбол, коли щось голосно заскреготіло і впало.

– Що там таке? – невдоволено озирнувся він.

На підлозі лежав кузов Гуркотуна, а кабінку тримала Наталочка.

– Я хотіла погратися, – приготувалася плакати дівчинка.

– Тільки не рюмсай, – підвівся хлопчик, – зараз відремонтую.

Він підняв кузов, легко прилаштував до нього кабінку, і сльози на очах Наталочки вмить висохли.

– А де його колеса? – запитала вона.

Миколка зітхнув, але знайшов коліщата й приладнав до машини.

– Як гарно у тебе виходить! – зраділа Наталочка. – Справимо ще отой літачок. Він такий гарний, а без крилець.

– Відчепись, у мене немає часу.

Дівчинка ображено надула щічки, та в цей час побачила Казку, що саме вислизнула з шафи. Підняла її і почала розглядати малюнки.

– Ти вмєш читати? – запитала в Колі.

– Аякже, – навіть не обернувся той.

– Почитай мені будь ласка, – попросила Наталочка.

– Казав же – в мене немає часу!

– Значить ти не вмєш читати.

– Хто? Я?

– Ти!

– А ось послухай, – хлопчик взяв Казку в руки.

Він збирався прочитати лише кілька рядків, але одірватися від книжечки вже не зміг і дочитав до кінця.

Пізніше Миколка з Наталочкою полагодили всі іграшки і дбайливо склали їх у шафу.

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleg-shelepalo/kazka-pro-kazku.html>

Яйце – ватажок

Була собі баба і мала курку. І курка знесла їй десятеро яєць. Аж тут жандарми до села приїхали й одразу до бабиної хати. Заходять і вже з порога:

– Став, бабо, обід на стіл.

Баба відмагається, що й сама не обідала, бо нема чого. А вони:

– Смаж яєчню.

Дістала баба хоч-не-хоч кошик із яйцями, побила яйця на сковороду. А одне під вишневий листок закотилося, баба його й не помітила.

Лежить яйце та й думає: «Як сумно самому! І страшно. Треба тікати звідси, поки не пізно».

Як надумало, так і зробило: втекло яйце від баби до лісу. Котиться стежкою, котиться, аж бачить: півень у червоних чоботях дигає. Зраділо яйце і швидше до нього. Помітив його півень та й питає:

– Куди це ти, любе яєчко, вибралося на ніч?

А яйце йому відповідає:

– І не питай, любий півнику! Лихо мене гонить у світ. Хто б не прийшов, хто б не приїхав до баби, тільки й розмови, чим би з дороги

підкріпитися. І зараз же яєчню смажать. Було нас десятеро, то дев'ятеро баба побила, тільки я одне й зосталося. «Ну, – думаю, – рятуватися треба, доки ще ціле». Вискочило з кошика і гайда до лісу.

Каже йому півень:

– І в нас те саме. Хто б не завітав у гості до баби, то баба й ставить перед ним локшину з півнятиною. Було нас п'ятнадцятеро товаришів, чотирнадцятеро голови склали, тільки я один живий залишився. «Ну, – думаю, – рятуватися треба, доки ще голова на плечах». Вискочив з курника і гайда до лісу.

Подружилися яйце з півнем і далі помандрували вдвох. Ідуть, аж бачать: на камені, нагрітому сонцем, кіт сидить. І кіт помітив їх та й питає:

– А куди це ви, любе яєчко і любий півнику, вибралися на ніч?

Відповідає яйце:

– І не питай, любий котику! Лихо нас гонить у світ.

А кіт усе допитується:

– То яке ж вам лихо прилучилося?

– Ох, котику любий, біда та й годі. Люди злі наших товаришів перебили, ми тільки двоє живі залишилися. І нам би те саме було, та ми втекли до лісу, життя

своє рятуючи. А чого ж це ти покинув господаря? Хіба неправду ото кажуть: живеться добре, наче котові?

– Ой, де там, де там! – забідкався кіт.– Яке там добро! Яких тільки образ не довелося мені зазнати! Ото м'яса в господі не стане, одразу на мене: це кіт його з'їв. Зловлять мене і так відшмагають, що й жити не хочеться. Вийде пшениця – і тут я винен: мовляв, миші пшеницю в коморі трублять, а котові й байдуже. І знову мені перепадає. А ще, бува, дитина подряпається десь – і хто б, ви думали, винен? Таж той самий кіт: мовляв, це він видирав м'ясо в бідолашного дитяти і так подер його. І за лозину та й за мною. Сил уже нема такі збиткування далі зносити. От я і втік до лісу. Прийміть мене, будьте ласкаві, до своєї ватаги.

Подружилися яйце та півень з котом і далі помандрували втрюх. Ідуть лісом, аж бачать: на галявині осел пасеться. Стали підходити ближче, і осел їх помітив. На radoщах як не зареве, аж у вухах їм залящало, й запитує їх:

– Куди це ви, любе яєчко, півнику любий і котуню. вибралися на ніч?

Відповідає йому яйце:

– Лихо нас гонить, любий ослику! Стільки ми криві зазнали від злих людей, що далі несила терпіти. І вирішили втекти до лісу, щоб хоч трохи вільно пожити.

– Та й я намордувався досить,– зітхнув осел.– Подумайте тільки. Треба горшки на базар везти – на осла вантажать. Дрова з лісу – на ослі возять. Глину для горшків – теж на ослі. Воду – на ослі; сіль – на ослі; гній у поле – осла запрягають. Остогидло мені таке життя – ото й подався я до лісу. Любе яєчко, і ти, півнику, і ти, котуню, прийміть мене, не відмовте, до своєї ватаги! Дозвольте – я піду разом з вами!

– Іди,– відповіло яйце.– А чого б і ні.

Пішов осел разом з ними. Йдуть вони лісом, аж бачать: баран листя з осики обскубує. І баран помітив їх та й питає:

– Куди це ви, любе товариство, вибралися на ніч?

– Лихо нас гонить, любий баранцю,– відповідає йому яйце.

– Яке лихо?

– І не питай. Нас і б'ють, і ріжуть, і лають, і до роботи запрягають – просто життя нема. А ти, любий баранцю, чого ото лісом блукаєш?

– Ох, і не питай, біле яєчко! Господар мій – гірше ката. Усіх баранів, товаришів моїх, порізав, ще й кожухи з них поздирав, тільки я один і залишився. Але й мені він муку вигадав: почепив на шию великий дзвін і в овечій отарі старшим поставив – за всіх відповідати. Залізе яка-небудь вівця у спаш – мені боки латають, відіб'ється від отари – знову я відповідай. Життя немає, тож я й

надумав сховатися в лісі. Любе товариство, прийміть мене до себе, будьте ласкаві!

– А чому б і ні. Приставай до нашої компанії! – погодилося яйце.

Пішли далі всі разом – яйце, півень, кіт, осел і баран. Брели отак і вийшли на лужок, дивляться: вовк лежить, простягнувшись у траві. І вовк їх побачив та й питає:

– Куди це ви, товариство любе, вибралися на ніч?

Відповідає яйце:

– Ох, сірий вовче, не від добра тікаємо – лихо нас гонить світ за очі.

– А що ж це за лихо, біле яєчко?

– Страшне лихо! Люди нам усякі прикрощі роблять, знущаються з нас, що краще вже в лісі жити.

Каже їм вовк:

– Ох, і я знаю, чому ківш лиха. Чи лошатко, чи ягнятко, чи ще яка живність пропаде у людей, зараз на вовка помовка: це, мовляв, сірого справа. А як побачать мене де, то такий крик, гам, гвалт здіймають, що хоч вуха затуляй. Не піду я більше в село, отут, у лісі, і вік свій звікую. Візьміть мене із собою.

Пішли далі разом. Дісталися до струмка і сіли відпочити. Хто воду п'є, хто вмивається, хто на себе дивиться у водяне дзеркало. А вовк і каже:

– Щось в ніби голодний уже. Кого б це його з'їсти?

– Я не годжуся, вовче, для тебе, – першим обізвалося яйце. – Надто я вже маленьке – ніякого поживку тобі.

– А на мені багато пір'я, – застеріг півень. – Общипаєш його – і нічого не залишиться.

– А в мене кігті гострі, – промовив кіт. – Подряпаю тебе всередині.

– А я хоч великий і кігтів не маю, – обізвався поважно осел, – та який наїдок з мене, коли те м'ясо на мені, наче лико, тверде!

– Зате я і великий, і гладкий, і м'ясо на мені смачне, – замекав баран. – Мною досхочу наїсися. А щоб не завдавати собі трудно багато, то ти стань отут, над струмком, а я з пагорба розженуся і сам тобі вскочу в рот.

Вовк став над струмком і розкрив пащу. А баран вийшов на пагорб, розігнався добре та як лусне вовка рогами в лоб – той і дихати перестав.

– Так йому й треба, ненажері отакому! – вигукнуло яйце. – Тільки залишати його тут не слід, щоб води не споганив. А от хто його забере звідси?

– Я не можу, – сказав півень.

– І я не можу, – зніжковів кіт.

– Я заберу,– промовив осел.– Мені не першина вантажі носити. Завдайте-новка мені на спину.

Гуртом завдали мертвого вовка ослові на спину і подалися далі. Ідуть, аж бачать: між деревами будинок стоїть. Подумали: отут і заночувати можна. А навколо будинку – паркан високий. Яйце – воно маленьке – між штахетами прокотилося. Півень – він легкий – на крилах через паркан перелетів. Кіт видряпався нагору, а потім зіскочив на землю. Баран як розігнався, то й перестрибнув через огорожу. Тільки бідолашний осел з вовком на спині ніяк на той бік перебраться не може. Нарешті розігнався і таки перескочив, тільки вовк із спину під паркан упав. От зайшли яйце, півень, кіт, баран і осел до хати, а в хаті – повнісінько вовків! Сидять за столом – вечеряють. Поналивали чарки, піднесли їх за отаманове здоров'я, а яйце й обзивається:

– Щоб і ви всі були здорові, як той, що під парканом лежить!

– А хто там під парканом лежить? – питають вовки.– Ходімо побачимо.

Пішли, приглядаються: аж під парканом вовк неживий лежить! Перелякалися вовки та й у ноги і в ліс – тільки зашуміло за ними. Ускочили в якісь хаші й причаїлися – анічичирк! Тремтять. Але один вовк не витримав та й каже:

– Ну й страхополохи ж ми! Самі накивали п'ятами, а яечну ватагу в хаті залишили! Вернімось подивімося, що вони там роблять!

А вовки ніяк не погоджуються – такі були налякані.

– Чого ви боїтеся? Цього дріб'язку, що вкотився до хати, злякалися?

Подумаєш, знайшли звірів страшних!

– То що, по-твоєму, нам робити?

– Повертаймося назад. Ви мене коло паркана почекаєте, а я піду в хату: не боюся я тої ватаги яєчної! Що проти мене б те яйце, чи м'якенький мурликало, чи цибатий кукурікало, чи товстий лобань, чи худий вухань! Я вовк, я сильніший за всіх. Як роззявлю пащу, то всю їхню ватагу вмить проковтну.

Повернулися вовки назад, самі коло паркана zostалися, а хоробрий вовк посунув просто до дверей. Яєчна ватага як побачила його, то й перелякалася:

– Куди нам дітися, що робити? Зараз вовки розправляться з нами, поїдять усіх.

А яйце-ватажок і каже:

– Я зариюся в попіл, півень хай на жердку вискочить, кіт під лавкою ляже, осел за дверима стане, а баран у кутку сховається. Як тільки вовк поткнеться до хати, я почну пихкати в попелі, а коли він до мене підступить, я сипону йому приску в очі. Вовк злякається, кинеться під лавку – а там кіт дряпне його пазурами, баран із кутка буцне рогами, осел за дверима затупотить ногами, а півень на жердці хай кукурікає: «Кукуріку, кукуріку, подайте вовка на осику».

Аж і вовк на поріг. Зайшов до хати – нема нікого. Тільки в попелі щось пихкає, він туди, а звідти яйце як сипоне приском, аж зірки застрибали вовчиськові в очах. Вовк під лавку, щоб умитися, а там кіт як запусить йому пазурі в писк, вовк утікати. А тут баран вискочив з кутка і ще більше йому духу піддав, затупотів копитами осел за дверима, закукурікав півень на жердці.

Перелякався вовк – ледь живий добіг до своїх. Посірів страшенно. Обступили його вовки та й допитуються, що там і як там. А він тільки зубами клацає – зі страху, ясна річ:

– Ой, не піду я туди більше. Там такий жах: круглий білкун вогнем дихає, пухнастий м'якун з ножами бігає, гладкий дріботун рогаками тикає, сухоробрий ревун дрючками смикає, а цибатий крикун під стелею кукурікає: «Кукуріку, кукуріку, подайте вовка на осику!»

Передихнув вовк, заспокоївся трохи і повів далі своєю невеселу розповідь:

– Отож заходжу я до хати та й до вогню, щоб собі присвітити, а круглий білкун і обсипав мене жаром; я під лавку, щоб води набрати, а там пухнастий м'якун на мене з ножами; я в куток, щоб схопити кілок, а звідти гладкий дріботун з рогаками; я дверима був би його стримав, та тут сухоробрий ревун на мене з дрючками – але найстрашніше те, що цибатий крикун весь час горлав: «Кукуріку, кукуріку, подайте вовка на осику!» Ну, хай би вже мене вогнем обсмалили,

ножами посікли, рогачами зрешетили, дрючками потовкли, а то ще й повісити на осиці хотіли. Як би я тоді до вас повернувся?

Вовки як почули таку розповідь свого товариша, то вже й не стали чекати, коли яєчна ватага кинеться за ними – самі дременули глибше до лісу. А яйце-ватажок зі своєю ватагою залишилося жити у вовчій хаті. І, мабуть, ще й досі вони там живуть та радіють з перемоги над вовками.

Автор: боснійська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jajce-vatazhok-bosnijska-kazka.html>

Чарівні таблетки

Жив на світі самотній аптекар Аспірин. Він готував ліки і тим самим заробляв собі на хліб.

Якось Аспірин надумав переглянути старі рецепти. Вони дісталися йому від батька, тому – від його батька і так далі – адже аптекарями були всі предки Аспірина.

Гортаючи поживклі від часу папірці, Аспірин натрапив на один, де було кілька невідомих йому рецептів.

За цими рецептами аптекар виготовив таблетки. Потім написав велике оголошення: “Тут ви можете

Карпенко Анастасія, 10р. викл. Зеленська Н.А. ХДШОтаДПМ

придбати ліки, які збільшать або зменшать ваш зріст, допоможуть схуднути або поправитись, змінити зовнішність або характер”.

Аспірин вивісив оголошення на дверях свого будинку, а сам сів біля вікна. В цей час мимо проїжджав дуже товстий купець. Він прочитав оголошення, зупинив візок і запитав:

- Чи правда те, що тут написано?
- Так, пане, – шанобливо вклонився Аспірин.
- Гаразд, дай мені таблетку від повноти. Спробую ще й твій засіб. Години за дві по тому на подвір’ї в аптекаря зібрався гурт людей.
- Продай і нам таблетки! – гукали вони.

У натовпі аптекар помітив уже знайомого купця. Товстун виглядав значно стрункішим і хотів схуднути ще.

Торгівля пішла швидко. Одним кортіло підрости, другим навпаки – стати нижчими. Треті просили таблетки, щоб поправитись, четверті – щоб збільшити

вуха або ніс, п'яті – зменшити їх. Купували також таблетки ощадливості, хитрості, спритності...

Минуло кілька днів. Завдяки купленим в Аспірина таблеткам, громадяни поробилися гарними, стрункими, ощадливими і спритними.

Але жоден чомусь не придбав таблеток скромності й доброти.

В місті раз-по-раз почали виникати суперечки. Люди годинами сперечалися, хто вищий або нижчий, товстіший чи худіший. Хто хитріший, ощадливіший. У кого довший чи коротший ніс, більші або менші вуха.

Потім сперечальники навипередки бігли до Аспірина і, щоб довести свою перевагу, купували по десять таблеток одразу.

Аптекаря намагався пояснити людям, що цього робити не слід, але все було марним.

І тоді почалося неймовірне.

Двоє коротунів стали так швидко рости, що мало не попробували головами стелю. Ледве встигли вискочити на вулицю. Інші раптом так зменшилися, що друзі потім їх довго шукали повзаючи по підлозі.

Ті, хто надумав схуднути, стали тоншими за палець. А товстуни навіть найширшими вулицями мусили ходити боком, аби не зачипитися за паркан чи будинок.

Декому довелося скручувати вуха в трубочку, щоб не волочилися по землі. Інші мусили когось наймати, аби підтримував довжелезного носа. Ті, що вирішили стати ощадливими, вже по три дні нічого не їли, а вдягалися лише у викинуте кимось дрантя. Хитруни ж перехитрували вже всіх і тепер заходилися обдурювати самих себе.

Люди встигли забути, що Аспірин радив їм не зловживати таблетками. Вони зібралися разом і рушили до нього.

Побачивши дивовижну процесію, аптекаря уклія на місці.

– Зараз же дай нам інші таблетки! – гукали йому з юрби.

І він мусив розпочати торгівлю. Та дуже швидко всі з жахом побачили, що таблетки не допомагають стати такими, як раніше.

– Шарлатан! Злодій! – лютувала юрба, – Поверни нам людську подобу!

– Бий його! – вигукнув хтось.

– У мене немає інших таблеток, – злякано мовив Аспірин, відступаючи назад.

Але тут він згадав про таблетки доброти і скромності. “Треба їх негайно роздати, – вирішив, – може люди стануть добрими і не чіпатимуть мене”.

– Стійте! – зупинив Аспірин передніх, що вже почали підступати до нього. – Зараз я винесу вам ліки.

Кожен, хто прийшов до аптекаря, ковтнув по таблетці. І сталося диво. Таблетки не тільки зробили людей добрішими та скромнішими, але й повернули їм звичайний вигляд.

Після тих подій Аспірин знищив усі таблетки та рецепти. Лише таблетки доброти та скромності залишив. Про всяк випадок.

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/oleg-shelepalo/charivni-tabletky.html>

Готамські мудреці

Всі жителі містечка Готам – диваки. Проте вони вважають себе великими розумниками. Послухайте кілька історій про них.

ІСТОРІЯ ПЕРША.

Пішов якимось один готамець на базар купувати вівцю й зустрівся на мосту з іншим готамцем, котрий саме повертався з базару.

– Куди це ти йдеш, сусідоньку?

– Та на базар, по вівцю.

– По вівцю? А як же ти її через річку переведеш?

– Ну й дивак же ти, сусіде! Що ж тут мудрого! Як сам іду, так і вівцю поведу – через місток.

– А я не пущу!

– А я переведу!

– Не переведеш!

– Ні, переведу!

І обидва так розкричалися, ніби вівця вже була на містку.

Доки вони сперечалися, з ними порівнявся третій готамець, котрий віз на коневі мішок борошна.

Почув він їхню суперечку і крикнув:

– Ей, дурні! І чого ви такий лемент зняли? Доведеться мені вас повчити.

Завдав третій розумник собі на спину мішок з борошном, підійшов до річки, висипав у воду і сказав:

– А нумо, помізкуйте, скільки тепер борошна у мішку?

– Е-е-е, сусіде! Та ти що, глумишся над нами? Сам бачиш, мішок порожній!

– вигукнули обидва розумники.

– Правильно відповіли! – розсміявся третій готамець. – Такі ж і ваші голови: зовсім, зовсім порожні!

...Хто ж із цих трьох готамців найрозумніший?

ІСТОРІЯ ДРУГА.

Забажалось якимось готамцям, щоб у їхньому місті і взимку, і влітку кувала зозуля.

Побудували вони на головному майдані загін – такий, як для коней. Потім піймали в лісі зозулю, принесли її до того загону і сказали:

– Сиди тут і співай нам цілий рік. А не співатимеш – ні пити ні їсти тобі не дамо!

Сказали і пішли. А зозулька, не довго думаючи, змахнула крильцями й полетіла. Загін же був без даху!

– Ну й хитрюща ж птаха! – дивувалися готамці. – Навіть із загону втекла.

Вирішили вони піймати іншу зозулю і побудувати для неї ще вищий загін.

– Ну з цього вже нізащо не вилетить! – вирішили вони.

ІСТОРІЯ ТРЕТЯ.

Пішов якимось один готамець на базар продавати сир. Поклав він головки сиру до великого кошика і поніс. Та коли спускався з пагорба, одна головка випала і покотилася вниз.

– Е, брате, та ти, я бачу, бігати майстер! – зрадив готамець і, виймаючи з кошика одну по одній головки сиру, покотив їх униз. – Біжіть самі на базар! – сказав готамець. – А я піду собі потихеньку без ноші. Та глядіть мені, не тікайте! Дожидайтесь мене біля базару.

І пішов собі не поспішаючи.

Та дійшовши до базару, він не побачив там ніякого сиру. Бо, скотившись із пагорба, якийсь кругляк потрапив

до калюжі, якийсь закотився під кущ, а ще інший загруз у придорожній канаві.

А готамець бігав базаром і кричав:

– Де тут мій сир? Де мій сир?

– А хто його сюди приніс? – питали у нього.

– Хто, хто! Та ніхто! Мій сир сам бігати вміє.

– Ну тоді, мабуть, хазяїн прийшов на базар раніше за свій товар! – регочучи, відповідали йому люди, до яких він звертався.

Автор: англійська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/gotamski-mudreci-anglijska-kazka.html>

Дорога без кінця

Із-за хмар визирнуло сонечко. Повітря сповнилося лагідним літнім теплом, і з усіх нірок та щілин повилазили комахи.

Між деревами з'явилась велика колона гусені соснового шовкопряда.

Гусені повзли в один ряд, і кожна лишала за собою тоненьку ниточку, по якій рухалися інші. Позаду колони, таким чином, залишалася довга, сліпучо-біла стрічка.

Усі гусениці повзли впевнено, повагом, не роззираючись по боках. Лише перша неспокійно крутила головою. Їй доводилося шукати дорогу без ниточки.

Довкола було багато сосен, де гусінь поживилась би духмяною зеленою хвоєю. Та через кепський зір вона не знаходила жодного дерева. Натомість натрапила на маленький струмок, і їй довелося повернути ліворуч.

Невдовзі струмок крутнув убік, і гусінь разом з ним ще раз завернула вліво.

Тут на її шляху лежав камінець. Справа вирувала вода, і перша гусениця втретє повернула ліворуч, рухаючись тепер просто на свою білу смужку, яку перед цим проклала.

У той час до свого дерева, що височіло за струмком, поспішала Білочка. Вона не помітила блискучої доріжки і перервала її якраз у тому місці, до якого прямувала колона.

Перша гусениця натрапила на той кінець ниточки, що вів у замкнене коло. Тепер їй не треба було вибирати напрямок руху. Готовий шлях був перед нею. Інші взагалі нічого не помітили. Вони як і раніше повзли за першою гусеницею.

Йшов час. Гусениці закінчували вже п'яте коло, і жодна не відхилилася вбік.

У безперервному русі спливала обідня година. Потім надійшов вечір. З настанням прохолоди колона стишила швидкість. А за деякий час і зовсім зупинилася...

За ніч гусінь добряче пошматували хижакі. Першою була вже інша гусениця. Але як тільки пригріло сонечко, гусінь швидко зімкнулася і, як перше, поповзла по колу.

Увесь цей час гусінь нічого не їла і почала підупадати на силі. Але навіть голод не міг примусити її розірвати коло.

Лиш на шостий день з'явилися перші ознаки непорядку.

Десь близько полудня одна з гусениць настільки охляла, що втратила чутливість і зійшла з білої смужки. За нею рушили інші.

Випадково гусениця натрапила на другий кінець обірваної Білочкою стрічки, і залишки колони, так нічого й не поївши, повернулися додому.

Наступного ранку гусениці знову подалися шукати своє щастя. Як завжди, вони поважно повзли одна за одною, і тільки перша гусениця неспокійно крутила ГОЛОВОЮ.

Симко Олександра, 11р. викл. Боднарчук-Павлович Н.І. ХДШОтаДПМ

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oleg-shelepalo/doroha-bez-kintsya.html>

Бабусин дідусь

Минулої неділі рано-вранці, годині так о шостій вечора, я на всіх вітрилах плів через гори, коли це раптом зустрів двох вершників у кареті, котрі сиділи верхи на одному віслюку, і запитав їх, чи не знають вони, на котру годину призначене весілля Білла Хеннефорда, котрого відспівували вчора в нашій церкві.

Вони відповіли, що точно не знають, краще мені запитати про це бабусиного дідуся.

– А де мені його знайти? – запитав я.

– Дуже просто, – відповіли вони. – Він живе у цегляному будинку з дерев'яних колод, що стоїть осторонь серед шістдесяти точнісінько таких же.

– І справді, дуже просто, – погодився я.

– Простіше не буває, – відповіли вони.

І я пішов.

Бабусин дідусь був велетнем, і не просто велетнем, а велетнем із пляшки. Тільки щось, і він ліз у пляшку. Коли я прийшов, він, мабуть, щойно вискочив із пляшки.

– Як поживаєш? – запитав він мене.

– Дякую, дуже добре, – відповів я.

– Хочеш зі мною поспідати?

– Із превеликим задоволенням, – мовив я.

Він пригостив мене шматочком пива і келихом холодної телятини, а пес сидів під столом і підбирав осколки.

– Брись! – сказав я йому.

– За що? – обурився велетень. – Він учора вполював мені на вечерю зайця. Якщо не віриш, ходімо, я покажу тобі.

І він повів мене в сад. В одному кінці саду в гнізді сиділа лисиця і висиджувала орлині яйця. Посеред саду росла залізна яблуня, всипана стиглими грушами. А в іншому кінці в корзині сидів живий заєць, якого велетень з’їв учора на вечерю.

Повз нас пробіг олень, і я раптом пригадав, що у мене в кишені лежить лук. Я зарядив його порохом і пустив стрілу. Вгору знялася зграя перепілок. Кажуть, я убив вісімнадцять штук, але напевне знаю, що тридцять шість, не рахуючи копченого лосося, котрий саме пролітав над містом. І я приготував з нього найкращий яблучний пиріг, який тільки вам доводилось коли-небудь куштувати.

Приходьте, я пригощу вас!

Автор: англійська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/babusin-didus-anglijska-kazka.html>

Незвичайне королівство

За горами й лісами було колись одне королівство. Тут жили найкращі в світі столяри, кухарі, будівельники, шевці та майстри усіх інших ремесел.

У цьому королівстві і його король вмів шити, кувати залізо, ремонтувати годинники – був майстром на всі руки.

І лише у малого королевича все валилося з рук. Навіть цвяха забити не міг, неодмінно влучав по пальцю.

– Ой болить! Не хочу більше! – лунало в палаці, лиш тільки йому давали якийсь інструмент.

А терпіння, аби по справжньому навчитися якійсь справі, королевич не мав.

– Хочу одразу все вміти, – казав батькові, надувши ображено щоки.

– Так не буває, – намагався пояснити король. – Треба багато мозолів натерти, та гуль набити доки оволодієш ремеслом.

Але королевич тупав ногами і весь час кричав одне і те ж:

– Хочу зразу! Хочу зразу!

Батько аж дуже любив сина, щоб примушувати його вчитися. Думав, підросте, порозумнішає і встигне ще набути різних навичок.

Минав час, королевич дорослішав, але вчитися вперто відмовлявся. Батько постійно соромив його, ставив у приклад найкращих майстрів королівства. І, врешті, королевич зненавидів усіх, хто вправно володів голкою, викруткою чи рубанком.

І ось старий король помер. Його з великими почестями поховали і врочисто одягнули королевичу корону.

Молодий король, лиш тільки зручненько вмовстився на троні, як одразу викликав до себе першого міністра.

– Оголосіть народу мій указ: віднині ніхто не повинен робити будь – що краще, ніж я. – сказав йому.

– Але ж... – спробував заперечити перший міністр.

– Ніяких але! – зупинив його король. – Якщо, звичайно, не хочеш до в'язниці.

Перший міністр налякався і мерщій побіг виконувати наказ.

Після цього життя в країні спочатку мало змінилося. Ще були в коморах запаси харчів, не зносилися старі одяг та взуття, не порозхитувалися зроблені раніше шафи, столи і стільці.

Та далі – більше. До королівства перестали приїжджати купці з інших держав. Люди вже ходили в обірваному одязі. А від аби – як пошитого взуття на їхніх пальцях і п'ятах натерлися великі мозолі.

Завжди веселі і привітні, городяни перестали посміхатися і вітатись один з одним. Менше виходили із занедбаних, непривітних будинків. Навіть в палаці короля запанувала незвична сумна тиша.

Про все це його величність звичайно знав. Проте вигляду не подавав. Навіть коли йому на обід приносили погано зготовлені страви, король морщився, але їв.

Здавалося від запустіння й безладдя життя в королівстві зупиниться. Люди робили все так погано, що далі було вже нікуди.

Але тут урвався терпець дерева, заліза й глини і вони повстали проти людей. Перестали слухатися рук і речі раптом самі собою почали виходити міцнішими та гарнішими.

Спочатку жителі королівства налякалися цього. А потім й самі запрацювали старанно, як колись.

Король помітив ці зміни і викликав першого міністра.

– Чому не виконується мій указ? – запитав у нього.

– Ми хотіли арештувати декого. – Вклонився перший міністр. – Але зробити це виявилось неможливим. В указі сказано, щоб ніхто не смів робити що – небудь краще за вас. І всі як один твердять, що ваша величність теж вмiє шити і майструвати.

Король ненадовго замислився, а тоді сказав:

– Відтепер я сам буду готувати їжу, шевцювати й ліпити горщики. А коли внесу свої вироби на ярмарок, подивимось чий товар купуватимуть швидше.

Його величність взявся за роботу.

Але це вже нікого не могло зупинити.

Коли на прилавках з'явилися речі, виготовлені королем, люди на весь голос почали їх вихвалити. І хоч ці товари були гіршими від інших, їх вмить розкуповували.

Король знову викликав першого міністра.

– Це якесь неподобство. – мовив до нього. – Мене виставляють на посміховисько.

– Люди лиш рятуються, ваша величність. – відповів перший міністр. – Але скоріше вони готові сісти за ґрати, ніж знову працювати погано.

– Що ж тоді робити? Укази в нашій державі ще ніхто й ніколи не відмінював.

– Є інший вихід, – наважився запропонувати перший міністр, – навчіться ремесел. Тоді нікому не доведеться порушувати указ. І тим паче ви не будете виглядати смішно.

Король довго думав та врешті пристав на таку пропозицію.

Невдовзі королівство майстрів повернуло собі минулу славу. А його король став справжнім чародієм в усіх ремеслах і навіть перевершив у майстерності свого батька.

Воляник Ольга, 10р. викл. Зеленська Н.А. ХДШОтаДПМ

Автор: Олег Шелепало.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oleg-shelepalo/nezvyhajne-korolivstvo.html>